

Pakutuvėnuose vykusioje jaunimo stovykloje „Šoksiu tau, Viešpatie“ buvo visko – ir išpažinčių, ir teologijos pamokėlių, ir braziliškos sambos, ir net breiko. Stovyklos organizatorių nuomone, Dievą galima pažinti ir per šokį.
Indrės MILKEVIČIŪTĖS nuotrauka

Jaunimo stovykloje – maldos ir gatvės šokis

Rugpjūčio 6-13 dienomis Pakutuvėnuose vykusio jaunimo stovykla „Šoksiu tau, Viešpatie“ įspūdžių stovyklautojų galvose neišdildė net ir rugsėjui einant į pabaigą – buvo aptariamai įspūdingai, peržiūrimas nuotraukos iš stovyklos, sakomi padėkos žodžiai.

Atrado Dievą

Jaunimo misijos ir pranciškonieškas jaunimas stovykloje sėkmingai derino šokį ir malda, drausmę ir linksmybes.

„Stovyklos – stiprios patirtys. „Šoksiu tau, Viešpatie“ – paskutinė vasaros stovykla, todėl giliai įsirežė į širdį“, - dalinosi įspūdžiais Lietuvos pranciškonieškojo jaunimo prezidentė Virginija Mickutė. - Stovyklos tikslai – krikščioniškas ir žmogiškas jaunimo ugdymas. Labai svarbu padėti jaunimui asmeniškai sutikti Dievą. Tikėjimas, kurį žmogus gauna šeimoje, turėtų tapti asmeniniu“.

„Atradau Dievą iš naujo. Dievas yra jėga“, - teigė stovyklos dalyvis Algis. „Turim didelį nuostabų Dievą. Jis daro stebuklus“, - pasakojo kiti.

Repetavo prie kapinių

Stovyklą organizavo jaunimo misija ir pranciškonieškasis jaunimas. Pakūtos laukuose palapinėse įsikūrę stovyklautojai neturėjo laiko nuobodžiauti. Atsikėlę 8 valandą ryto, jie turėdavo lygiai pusvalandį iki rytinių pamaldų. 9 valanda – pusryčių metas, o 10 valandą prasidėdavo konferencijos, kurių metu buvo pasakojama apie šokį.

„Biblijoje parašyta, kad Kristus mokė šokti bažnyčioje. Žmonės, išėję iš bažnyčios, turėtų sakyti: „Oi, kaip prisišokau bažnyčioj!“ Bažnyčia yra ta vieta, kurioje galima pabūti su draugais, atsipalaiduoti“, - žiniomis dalinosi klaipėdietės Giedrė ir Indra.

Merginos neslėpė, kad šokio teoriją ir praktiką jos puikiai suderino. „Šokime ir galvojome apie Dievą,

Apskritai norėtusi, kad žmonės negalvotų, jog bažnyčia yra toks formalus ir niūrus dalykas“.

O ir stengtis buvo dėl ko. Juk šokti mokė profesionalūs šokių mokytojai iš Brazilijos ir Latvijos. Priklausantys jaunimo misijoms, jie per šokį skleidžia evangelizacijos procesą. Pakutuvėnuose stovyklautojai mokėsi šokti braziliečių, gatvės bei breiko šokių judesių. Modernus šokis padėjo juos linksniau įtraukti į dvasinio pažinimo procesą.

„Šventajame Rašte šokis – šlovinimo apeiga, džiaugimasis dėl Viešpaties“, - teigė V. Mickutė.

Kretingos pranciškonieškojo jaunimo šokių studijos vadovės Agnės Pociūtės teigimu, net ir gatvės šokis nėra kliūtis atsiskleisti ryšiui su Dievu.

„Svarbu ne turinys, o forma. Juk ir į gatvės šokį yra įvedama mintis, vidinė nuostata. Per šokį atiduodama garbė Dievui“, - teigė ji.

Šokių studijos vadovė neslėpė, kad kartais šokių repeticijos vykdavo ir prie bažnyčios kapinių koplyčioje. Subtilios erdvės fone darbo procesas buvo vainikuojamas šiuolaikinės muzikos.

Išpažino nuodėmes

Po linksmybių sekdavo ir rimties valandėlės. Jaunuoliai traukdavo į mišias Pakūtos bažnyčioje. Nuolankesnieji pasiryždavo išpažinti savo nuodėmes vienuoliui Gediminui.

„Kai atvažiuom į Pakutuvėnus, buvo keista pamačius, kad vienuolis yra paprastas žmogus: apsirengęs paprastais rūbais, linksmas, šmaikštus“, - prisipažino stovyklos dalyvės 15-metė Giedrė ir 14-metė Indra.

Merginos neslėpė, kad kiekvienas vienuolis paliko tam tikrus atsiminimus. Vienuolis Paulius – linksmas pašnekovas, Gediminas – nuodėmklausys, o vienuolis Tomas – anekdotų pasakotojas.

Stovykloje dalyvavo jaunimas nuo 15 iki 18 metų. Jie buvo suskirstyti į grupes, kuriose buvo 10-20 jaunuolių. Kiekviena grupelė turėjo savo vadovą. Grupelių vadovams ir vienuoliams dar talkino savanoriai

užsieniečiai, priklausantys jaunimo misijoms. Po pietų su grupelės vadovais buvo aptariama tai, kas įstrigo jaunuoliams konferencijų metu, diskutuojama. Vėliau sekdavo šokių repeticijos, kurios trukdavo apie tris valandas.

Jaunimo misija yra Tarptautinė ekumeniška organizacija, dirbanti Lietuvoje su šeimomis, jaunimu ir vaikais.

Užpildė tuštumą

Vakarais stovykloje vykdavo koncertai. Vieną vakarą koncertuodavo brazilai, kitą – latviai. Brazilų pasirodymai buvo prisodrinti Biblijos tematika ir nebylaus judesio plastika, latvių – šiuolaikišku breiko ritmu. Priešpaskutinę stovyklos dieną stovyklautojai buvo įtraukti į kryžiaus arba atgailos žygį.

Klaipėdietės 18-metė Neringa ir 15-metė Monika, priklausančios pranciškonieškam jaunimui, dar neužmiršo jaunimo misijų Lietuvoje įkūrėjų Rendžio ir Karen gerumo: „Stovykloje Karen atstojo mama, psichologė, patarėja. Kai kam nors būdavo sunku, reikėdavo išsišnekėti, tai eidavo pas ją“.

Stovykloje buvo vaikų ir iš socialiai remtinų šeimų bei gyvenančių tik su vienu iš tėvų.

Rendis patenkintas gyvenimu Lietuvoje, bręstančia jaunąja karta. Savanoris grupelės vadovas indas Devinas taip pat prisidėjo prie jaunuomenės ugdymo: „Jaunimas yra ieškantis, tad svarbu jam laiku padėti susiorientuoti vertybėse. Stovykloje stengiausi pasidalinti su jais savo patirtimi, apsaugoti juos nuo klaidų. Jei vaikas neturi tėčio ar mamos ir yra patyręs kitą netektį, tai jo sieloj yra tuštuma, skylė. Tą tuštumą pažėgus užpildyti tik Dievas“.

Stovyklos uždarymas buvo paženklintas linksmybėmis iki išnaktų. O kur dar grafitų piešimas, diskoteka, žydiški šokiai...

Balsio menų gimnazijoje vykusio susitikimo metu stovyklautojus patiprino V. Mickutės palinkėjimas: „Linkiu, kad Dievas sutvirtintų mums širdies atmintį“.